

Motto: I samme plan.

Dagens Leder:

Nå står Barcelona for tur. De om lag 2 millioner mennesker som bor i byen skal bøye seg for maktens hvis de da ikke greier å holde motstanderne fra livet. Men forsvarer av byen er dårlig organisert; de har hatt for liten tid på seg. Det var middler og høve som manglet. Og så kjemper kvinne og mann mot de mektige fiender som angriper fra land, luft og sjø. De kjemper mot landsmenn og utlendinger. Var de dog bare landsmenn som kjempet mot utlendinger! Da vilde kanskje det nasjonale sannhald seire.
- Vi står uforstående overfor dette. Hvilken grunn har man for å sørdelemme sitt eget land? Er de ikke mennesker? Er Franco en maktsyk halvgod, hvis samvittighet er ~~svart~~ enn fedrelandets oprinnelige jord? Er han ikke et menneske? Eller kanskje han nettopp er et menneske, en almindelig jordbænkekjell. En som hadde for store drømmer. Hvorfor kunne han ikke leve et dodd som en av massen? Hvorfor kunne han ikke eliminere skuffelser, fornærrelser og maktbegjær og vart en samaritan blandt de grå? Han ville ha vunnet mere da, han ville ha vart stor som menneske ved endog å eliminere seg selv. Nå blir det ikke noe Spania, men et Tyskland og Italia. Et hospitalia!
Vi står uforstående overfor dette og tenker at dette aldri må ramme oss.

Red.

!

Fordelen sto det å lese i Dagbladet at det var i alt 2976 språk. Tenk å mange det blir når man tar med alle de utenfor Norge!

På stroket.

1

slør forleden så jeg strand,

med frakk og høne på.

Han tok seg ut som gentleman
og nikket til de små.

Hans mavn var kommet inn i lola;
han var en røst som sa i fra.

A, han er lekker

stilen hans er mydlig, sånn,

og ja, de sier'e de som kjemmer'n,
han er lekker helt igjenom.

— mørkha ligger ute på'm.

2

I hans kjølvann en madam,

frk Gard på ski,

hun uskyldig som et lam.

hadde jo også gli.

Og hun angret ikke på,

miss handling mot sine små.

A, hun er lekker,

ingen her kan opnå'a,

og ja, de sier'e de som kjemmer'a,

det er rart vi ikke sender'a,

— tenna ligger ute på'a.

3.

Så kom „døden“ nokså mitt,

i en gammel bil.

og jeg tenkte; det er slutt,

fred i hvil.

Men så tak'n hjørnet bra,

jeg var litt og så glad.

A, han er lekker,

stilen, den var mydlig, sånn,

og ja, de sier'e de som kjemmer'in.

han er lekker helt igjennem,
— bilen ligger utover ^ø jørn.

Så tilslutt jeg blaange traff,
og han hoppet ski.

Munnet som en taus giraff,
fra hoppet til det fri.

Lå for mye fram på tuppe,
så han loopa og han loopa.

A, han er lekker,
stilen, den var medlig, sånn,
og ja, de sier'e de som kjennem,
han er hoppere helt igjennem.
men det syn's ikke utover ^ø jørn.

Red.

T D E H V E T

Jeg møtte henne igår. Hun var söt og enkel, gndinne,
å herregud, å jeg elsker henne. Hun var smart; hun
kom forbi mig på gaten og jeg så, så, å du verden
så jeg så. Jeg fikk et blikk fra henne, og jeg kikket inn
i et par mørkeblå, nei, det var visst lyselblå. Det fantes
ikke himm i dem og jeg falt og falt, og følte mig helt
sjøsyk. Frøken skal vi danse, sa jeg. Jeg fikk et
smil fra Hawaii. "Hører De palmeres susing, sa jeg igjen,
det må være våren. Frühlingsrauschen raste ned fra
hvort tak. Tønsberg var gediug romantikk. Vi gikk på
Røde Sal og danset. Jeg følte at jeg ikke bare danset på
henne, men på hele livet. Jeg ble helt full av de
øyene. Hun var brunnen med stor h. Hun var
mitt ideal, hun var, hun var -- gift, betrrodde hun mig.
Jeg rev mig i håret og skrek. Hvem har væget å
ta dig fra mig? Du er min, brølte jeg. Hun viste
mig Stomatolsmilet; hun advarte mig. Du er fall

mann, du drømmer! "Om forlæstelse", så jeg, "jeg skal aldri
gjøre det over, fek Gard!"

Red.

Akt uelt.

Når vi imorgen skal reise til Oslo på skoleteatret, kan det være morsomt å referere litt fra forrige skoletur, for å innvie de ugifte.

Den dagen man skal dra har man som regel 3 timer, men har enda mindre. De tre timene går kraftig sent, og alle er så besynderlig like glad med sin oppførsel.

Man likefeiret foretsetter at ingen kan gi karakterer først en sånn tur, og det er jo ~~likefremmat~~^{longasten} en svighet til man skal begynne på skolen igjen. Enkelte drister seg til å si du til læreren, mens andre sitter å dinkester høit i kllassen, fordeler og chanser i hovedstaden. En og annen sitter og føler på innerlommene, hvor en eller to ture har fått en uvant plasse. De på de bakerste benkene sitter og blander kort, for å spille bridge på toget. De løs støyende av de minste ting, og velger makker og sidemann. De som er fra landet sitter i de beste klærne medrene halvstive snipper og drømmer. Iu og til så tar de seg et godt tak i snippen og lever på hvad for en pike de skal le med seg på Ritz eller hans kje Kaba. De som er mere erfarte har alt parret seg, og skal bestille billetter til Chat Noir med det samme de kommer inn.

En bløffer med Regnbuen. Champagne og tango på Regnbuen. De fra landet vil egentlig helst gå på museum, men lar seg besøke av Champagnen. Noen skal være hjemme. De sitter og er side i enden av en flue som surrer rundt i taket. Læreren er utoldnadiig i denne my sferen. Han kan ikke forstå at man skal undlate å lare formlene i

med matikkene. Fordi om man skal en ørliten tur til Oslo.
Hø, ørliten, var det virkelig ørliten du sa. Han ønsker
at sette av på tider dere. Så snegler minuttene seg fram
i siste timen, og mange sitter alt på spranget. Når
"gang+gongen" går så spretter de ap og ignorerer fullt
stundig lærerens siste setning. Det blir bare hengende
et "God tur" igjen i den varme klasseluften, men
det sørger vaskekone for å få fekk. Så samles man
på toget, og ankomsten er forskjellig for de forskjellige
individene. Pikerne kommer gjerne sent, i nye drakter
eller kjøper, og spaserer frem og tilbake foran toget
med alle guttene hengende i vinduene før de bestemmer
sig for å gå inn. Tsjå. Lærerne går også fram og
tilbake og pruffer inn elevene, de flyr innenfor
jernbanefolkene. Lærerne har lis som noe å si, men det
er ingen som tar noe alvorlig. Andersen pleier å sette
seg inn blandt sine kvinnelige elever med en gang. Han
er uhøye populær på turer. Han har aldri kona med,
men appelsiner i vesken. Andersen og appelsiner. Når
han har sagt noe elementare nitsel om turen, som
pikerne viser seg av på grunn av den brutale fremfør-
elsesmåte, tar han fra sin avis. Kvinnene elsker
brutalitet bak brillen. Jens Gjelöff kommer beständig
til slutt, det er han også berundet for, at han
virkelig tør komme så sent til toget. Det er også det
eneste han tør. Håtum legger bena opp på motsetet
og forteller om første gang han var i Oslo. Ved
Shoppum pleier han i midlertid å sygne.

Man er så mild på toget på en tur. Alle er
venner, alle er dus. Man bråker til forargelse for sine
medpassasjerer, hvis noen sådanne skulle forefinnes. Men
pleier nemlig å jage dem ut med en bemerkning om
den gode plassen i sidenvogna, som ikke er noen sidevogn
men et lokomotiv. De som han parret seg sittet allerede
og holder hverandres hånden. Så spiller man bridge.

Mangsteder er reglene så mangfoldige og ulovlige som på toget. De fra landet spiller to øres poker.

Noen innitar bulljong ved Drammen, ved Astor tar man den av. Noen er bleke, andre overstakige.

Så kommer man til Oslo i forskjellig form for de forskjellige individene. Pikerne bunder underom som kan sitt og lese en fransk avis på toget uten å bli kvalme.

Nå skiller man, et enkelte går på hotell. "Norge" er gjerne mormen, andre kommer til sjokolade hos Slektningene.

Så kommer turens clou, Nationaltheateret ved 8 tiden.

Man føler sig på onormaltrappene, i gangene, i foyerne, på terassen, blandt smokinger, luekjoler, knittrende sølv og lærne, skinnbesetninger, Ibsen, Bjørnson og Kongen. Alt lukter av adel og gull. Elvene har frans urbana, piker sjokolade og banana. Alt er krem. Her er frk Kate i sitt rette element; hun er elskeligheten selv. Tuppen går opp, og forestillingen begynner.

Man applauderer. Man kan bare følge Tante Kate, så gjen man ikke noe galt. Andersen var skeptisk på alt; han er proletaren som ikke må glemme seg.

Man spiserer i pausen. Har du sett meg til flåten? Er ikke Strand med? Nei hona har fått en liten.

Ja, men det kan jo ikke han me for! Er dette Halfdan Christensen?

Efter theatertid begynner nachspielene. Det er privat for mogen, trikken for andre, hotellet, Ritz og kirkerten for de mest ypperliggående. Så er det natt over Oslo, og i snøslapset subber en og annen. En enslig brajobil raser gjennom gatene. Man sover.

Red.

Så har vi en skotte til en forandring:

Til en liten skotsk landsby var det kommet en ny, uerfaren prest, som hadde store tanker om sin menighet. Efter en gudstjeneste forkynte han at det skulle bli foretatt en innsamling til et eller annet kristelig formål. For å føregå med et godt eksempel, la han øoen områder i sin egen hatt og lot denne gå rundt i menigheten for å samle pengene i den. Da hatten var gått rundt og han fikk den tilbake var den tom. Presten ble blek, men fikk holdt han sine hender og sa med høy röst:
"Jeg takker Gud for at jeg fikk - min hatt tilbake."

O.B.

Nattetanker:

I
Når nattens fred vil slore,
mitt sorginvide blikk,
da synes jeg å høre
dansemusikk.

II
Da kan jeg ikke slumre,
for minnets lyst og kval,
bringer mig den lunne
klangfylte sal.

III
Da ser jeg etter tindre,
et blikk som iut og mot
kastet i mitt andre,
ungeleus' gnist.

IV
Jeg hører henne hviske,
i jazzens larm og il,
jeg ser det rosenfriske
smelrende smil.

V
Da kan vi natten slore,
mitt sorginvide blikk,
da synes jeg å høre
dansemusikk.

J.S.W.

- 1 På et møte i Aberdeen blev det tillyst kollekt.
2 En jøde besvarte.
3 18 skotter bar ham ut.

Moderne eventyr.

Det var et frukværter at Sather ikke var å finne,
det var en siste time at Gard var full av mine,
det var en gang at rektor rettet seg i trappen,
det var en gang at „tass“ ~~pakte~~^{var} stor i frakken,
det var en gang at Alfield var tynn og slank og fin,
det var den gangen at det ~~to~~ var så billeg parafin.
det var en gang at Andersen var syk en fønø mai,
det var den gangen frøken Gard var krokete og svai.
det var en gang lørdag at ikke man ^{var} Strand på, polen,
det var en gang at rektor ~~kom~~ var forbirett på skolen.

Red.

Minner

Jeg går en tur i byen. Det er en ny by, den var ikke sånn før. Her var stredet ved „kooperativen“, med et silkekløver på høyre side i Møllergaten. Den hvite tregården ved Rabe er veldig. I gamle dager var det hyggelig her. Nå er menneskene smittet av maskinenes hurtighet. I krigstiden var stritt med maten. En kan snakke med gamle mennesker, så før en krigsårene opp på livet igjen. Gå kom gulltiden, og menneskene var gale. De gamle, gode Tønsbergborgere ble ville i gulashum. Bør Børson var et godt fotografi. Og det var ikke overdrivelse; det finnes utallige historier her fra byen som ikke viker tilbake for tusenlappens i champagne. Det var f.eks flere av byens aktueldige pruer som måtte reise til Oslo for å få hverdagschampagneglass, fordi vi ikke hadde i Tønsberg. Eller de dameene som blei de fine silkekjolene sine og hengte dem ute om natten så de kunne bli stjållet, og dameene få mye. Det var en tur som tapseterte voklene sine med 5 kr. seddler.

Penger kan ^{gjøre} mennesker gale, det er ikke bare skole og lekser. Men Tønsberg er evig ung. Den følger

tiden. Det er en evig vår over byen på tross av de snøfylte gatene. Det gres.

Red.

I det avisas gjikk i trykket, fikk redaktören høre av formannen at han skulle lese opp de bidragsyddere som ikke var ~~men~~ bidragsyddere.

Her er de: Frank Svendsen, Tulla Johansen, Egil Sørheim, ~~Dodd~~ Bugge, Randi Thorsen, Ingrid Omre og Birgit Tjellstad. Ofte hvad formannen sa, skal det herefter være kotyme å lese opp de som bedrar redaktören.

Red.

Når er nok mitt mandat,
heldigvis til ende.
Det må også hver soldat,
sin plikt anvende,
når oppdrag blir pålagt.
da er han ei forsagt.
Og når jeg ^{som} redaktör,
et ønske høye, tør,
jeg ikke var mon sju offörr.

Red: Rolf Henrik Lund. 2Rg.

[Side 1]

Storken

27-1-39

Red:

Rolf Henrik Semb
II Rg.

Fot: A. Th. Larsen
Tønsberg

PS TAKK FOR MEG
DS

[Side 2]

Motto: I samme plan

Dagens Leder

Nå står Barcelona for tur. De om lag 2 millioner mennesker som bor i byen skal bøye seg for makten, hvis de da ikke greier å holde motstanderne fra livet. Men forsvaret av byen er dårlig organisert; de har hatt for liten tid på seg. Det var middler og høve som manglet. Og så kjemper kvinne og mann mot de mektige fiender, som angriper fra land, luft og sjø. De kjemper mot landsmenn og utlendinger. Var de dog bare landsmenn som kjempet mot utlendinger! Da vilde kanskje det nasjonale samhald seire.
- Vi står uforstående overfor dette. Hvilken grunn har man for å sørgerlemme sitt eget land? Er de ikke mennesker? Er Franck en maktsyk halvgud, hvis samvittighet er svartere enn fedrelandets oprevne jord. Er han ikke et menneske? Eller kanskje han nettopp er et menneske, en almindelig jordbunnen trell. En som hadde for store drømmer. Hvorfor kunne han ikke eliminere skuffelser, fornermelser og maktbegjær og vært en samaritan blandt de grå? Han vilde ha vunnet mer da, han vilde ha vært stor som menneske ved endog å eliminere seg selv. Nå blir det ikke noe Spania, men et Tyskland og italia. Et hospitalia!
Vi står uforstående overfor dette og tenker at dette aldri må ramme oss.

Red

!

Forleden sto det å lese i Dagbladet at det var i alt 2976 språk. Tenk å mange det blir når man tar med alle de utenfor Norge!

[Side 3]

På strøket

1

Her forleden så jeg Strand,
med frakk og kone på.

Han tok seg ut som gentleman
og nikket til de små.

Hans navn var kommet inn i bla',
han var en røst som sa i fra.

Å, han er lekker,
stilen hans er nyd'lig, sånn,
og ja, de sier'e de som kjenner'n
han er lekker helt igjennom.

- møkka ligger uta på 'n.

2

I hans kjølevann en madam,
frk Gard på ski,
hun uskyldig som et lam,
hadde jævlig gli.

Og hun angret ikke på,
mishandling mot sine små.

Å, hun er lekker,
ingen her kan opnå 'a,
og ja, de sier'e de som kjenner'a,
det er rart vi ikke senker'a,
- tenna ligger ut'a på'a.

3

Så kom "døden" nokså mutt,
i en gammel bil
og jeg tenkte; det er slutt,
fred i hvil.

Men så tok'n hjørnet bra,
jeg var lettet og så glad.

Å han er lekker,
stilen, den var nydelig, sånn,
og ja, de sier'e de som kjenner'n,

[Side 4]

han er lekker helt igjennom.

- bilen ligger uto på 'n.

4

Så tilslutt jeg Hauge traff,

og han hoppet ski.

bunnet som en taus giraff,

fra hoppet til det fri.

Lå for mye fram på tappa,

så han loopa og han loopa.

Å, han er lekker,

stilen, den var nudlig, sånn,

og ja, de sier'e de som kjenneren,

han er hopper helt igjennem.

men det syn's ikke uto på'n.

Red.

IDEALET

Jeg møtte henne i går. Hun var sot og enkel, gudinne, å herregud, å jeg elsker henne. Hun var smart; hun kom forbi meg på gaten og jeg så, så, å du verden så jeg så. Jeg fikk et blikk fra henne, og jeg kikket inn i et par mørkeblå, nei, de var visst lyseblå. Det fantes ikke bunn i dem og jeg falt og falt, og følte mig helt sjøsyk. Frøken, skal vi danse, sa jeg. Jeg fikk et smil fra Hawaii. "Hører De palmenes susing, sa jeg igjen, det må være våren. Frülidingsrauschen raste ned fra hvert tak. Tønsberg var gedigen romantikk. Vi gikk på Røde sal og danset. Jeg følte at jeg ikke bare danset på henne, men på hele livet. Jeg blev helt full av de øynene. Hun var hunnen med stor h. Hun var mitt ideal, hun var, hun var - - gift, betrodde hun mig. Jeg rev mig i håret og skrek. Hvem har våget å ta dig fra mig? Du er min, brølte jeg. Hun viste mig Stomatolsmilet; hun advarte mig. Du er full

[Side 5]

mann, du drømmer! "Om forlatelse", sa jeg, "jeg skal aldri gjøre det mer, frk Gard!"
Red.

Aktuelt

Når vi i morgen skal reise til Oslo på skoleteateret,
kan det være morsomt å referere litt fra forrige
skoletur, for å innvie de ugifte.

Den dagen man skal dra har man som regel 3 timer,
noen har enda mindre. De tre timene går kraftig sent,
og alle er så besynderlig likeglad med sin opførsel.
Man likefremt forutsetter at ingen kan gi karakterer
foran en sånn tur, og det er jo nesten en evighet
til man skal begynne på skolen igjen. Enkelte drister
seg til å si du til læreren, mens andre sitter å dis-
kuterer høit i klassen fordeler og chanser i hovedstaden.

En og annen sitter og føler på innerlommen, hvor
en eller to tiere har fått en uvandt plass. De
på de bakerste benkene sitter og blander kort, for å
spille bridge på toget. De ler støyende av de minste
ting, og velger makker og sidemann. De som er fra
landet sitter i de beste klærne med rene halvstive
snipper og drømmer. Av og til tar de seg et godt
tak i snippen og lurер på hvad for en pike de skal
be med seg på Ritz eller kanskje Kaba. De som
er mer erfarne har alt parret seg, og skal bestille
bileetter til Chat Noir med det samme de kommer inn.
En bløffer med Regnbuen. De fra landet vil egentlig helst
gå på museum, men lar seg besnære av Champagnen.
Noen skal være hjemme. De sitter og er side i
enden av en flue som surret rundt i taket. Læreren
er utsolmodig i denne nye sfæren. Han kan ikke
forstå at man skal undlate å lære formlene i

[Side 6]

matematikken fordi om man skal en ørliten tur til Oslo.
Hø, ørliten, var det virkelig ørliten du sa. Han må
vi sette av på Lier dere. Så snegler minuttene seg fram
i siste timen, og mange sitter alt på spranget. Når
"gong-gången" går så spretter de op og ignorerer full-
stendig lærerens siste setning. Det blir bare hengende
et "God tur" igjen i den varme klasselufta, men
det sørger vaskekonene for å få vekk. Så samles man
på toget, og ankomsten er forskjellig for de forskjellige
individer. Pikene kommer gjerne sent, i nye drakter
eller kåper, og spaserer frem og tilbake foran toget
med alle guttene hengende i vinduene før de bestemmer
sig for å gå inn. Fesjå. Lærerne går også fram og
tilbake og puffer inn elevene, de flyr i veien for
jernbanefolkene. Lærerne har lissom noe å si, men det
er ingen som tar noe alvårlig. Andersen pleier å sette
seg inn blant sine kvinnelige elever med en gang. Han
er uhyre populær på turer. Han har aldri kona med,
men appelsiner i vesken. Andersen og appelsiner. Når
han har sagt noen elementære vitser om turen, som
pikene vrir seg av på grunn av den brutale fremfør-
elsesmåte, tar han frem sin avis. Kvinnene elsker
brutalitet bak briller. Jens Gjerloff kommer beständig
til slutt, det er han også beundret for, at han
virkelig tør komme så sent til toget. Det er også det
eneste han tør. Håtum legger bena opp på motsetet
og forteller om første gang han var i Oslo. Ved
Skoppum pleier han imidlertid å synge.
Man er så snild på toget på en tur. Alle er
venner, alle er dus. Man bråker til forargelse for sine
medpassasjerer, hvis noen sådanne skulde forefinnes. Man
pleier nemlig å jage dem ut med en bemerkning om
den gode plassen i sidevogna, som ikke er noen sidevogn
men et lokomotiv. De som har parret seg sitter allrede
og holder hverandre i hånden. Så spiller man bridge.

[Side 7]

Ingensteder er reglene så mangfoldige og ulovlige som på
toget. De fra landet spiller toøres poker.

Noen inntar bulljong ved Drammen, ved Asker tar
man den av. Noen er bleke, andre overstadige.

Så kommer man til Oslo i forskjellig form for de forskjellige
individer. Pikene beundrer Andersen som kan sitte og lese
en fransk avis på toget uten å bli kvalm.

Nå skilles man. At enkelte går på hotell "Norge"
er gjerne normen, andre kommer til sjokolade hos
slektingene.

Så kommer turens clou, Nationaltheateret ved 8 tiden.

Man føler sig på marmortrappene, i gangene, i foyern,
på terassen, blant smokinger, livkjoler, knittrende
sølv og lamé, skinnbesetninger, Ibsen, Bjørnson og
kongen. Alt lukter av adel og gull. Elevene har

frans urbana, pikene sjokolade og banana. Alt er krem.

Her er frk Kate i sitt rette element; hun er elskelig-
heten selv. Teppet går op, og forestillingen begynner.

Man applauderer. Man kan bare følge tante Kate, så
gjør man ikke noe galt. Andersen ser skeptisk på
alt; han er proletaren som ikke må glemme seg.

Man spaserer i pausen. Har du sett noe til Håtun?

Er ikke Strand med? Nei kona har fått en liten.

Ja, men det kan jo ikke han noe for! Er dette
Halfdan Christensen..?

Efter theatertid begynner nachspielene. Det er privat
for nogen, trikken for andre, hotellet, Ritz og kirkeristen
for de mest ytterliggående. Så er det natt over oslo,
og i snøslapset subber en og annen. En enslig
drosjebil jager gjennom gatene. Man sover.

Red.

[Side 8]

Så har vi en skotte til en forandring:

Til en liten skotsk landsby var det kommet en ny, uerfaren prest, som hadde store tanker om sin menighet. Efter en gudstjeneste forkynte han at det skulde bli foretatt en innsamling til et eller annet kristelig formål. For å foregå med et godt eksempel, la han noen småører i sin egen hatt og lot denne gå rundt i menigheten for å samle inn penger i den. Da hatten var gått rundt og han fikk den tilbake var den tom. Presten blev blek, men fattet foldet han sine hender og sa med høy røst:
"Jeg takker Gud for at jeg fikk – min hatt tilbake.

O.B.

Nattetanker:

I

Når nattens fred vil sløre,
mitt sorginvidde blikk,
da synes jeg å høre
dansemusikk.

II

Da kan jeg ikke slumre,
for minnets lyst og kval,
bringer mig den lumre
klangfylte sal.

III

Da ser jeg atter tindre,
et blikk som ømt og vist
kastet i mitt indre,
lengselens gnist.

IV

Jeg hører henne hviske,
i jazzens larm og il,
jeg ser det rosenfriske
smeltende smil.

V

Da kan ei natten sløre,
mitt sorginvidde blikk,
da synes jeg å høre
dansemusikk.

J.S.W.

- 1 På et møte i Aberdeen blev det tillyst kollekt.
- 2 En jøde besvimte
- 3 18 skotter bar ham ut

[Side 9]

Moderne eventyr.

Det var et frikvarter at Sæther ikke var å finne,
det var en siste time at Gard var full av svime,
det var en gang at rektor rettet seg i trappen,
det var en gang at "tass" følte seg stor i frakken,
det var en gang at Alfeld var tynn og slank og fin,
det var den gangen at det var så billig parafin,
det var en gang at Andersen var syk en første mai,
det var den gangen frøken Gard var krokete og svai.
det var en lørdag atr ikke man så Strand på "polen"
det var en gang at rektor kom uforbredt på skolen.

Red.

Minner

Jeg går en tur på byen. Det er en ny by, den var ikke sånn før. Her var stredet ved "kooperativen", med et sekkelager på høyre side i Møllegaten. Den hvite tregården ved Rube er vekk. I gamle dager var det hyggelig her. Nå er menneskene smittet av maskinenes hurtighet. I krigstiden var stritt med maten. En kan snakke med gamle mennesker, så får en krigsårene op på livet igjen. Så kom gulltiden, og menneskene var gale. De gamle, gode tønsbergborgere blev ville i gulashen. Bør Børson var et godt fotografi. Og det var ikke overdrivelse; det finnes utallige historier her fra byen som ikke viker tilbake for tusenlappen i champagne. Det var f.eks flere av byens aktverdige fruer som måtte reise til Oslo for å få hverdagschampagneglass, fordi vi ikke hadde i Tønsberg. Eller de damene som blev lei de fine silkekjolene sine og hengte dem ute om natten så de kunne bli stjålet, og damene få nye. Det var en her som tapetserte værelsene sine med 5 kr. seddler. Pengar kan også gjøre mennesker gale, det er ikke bare skole og lekser. Men Tønsberg er evig meg. Den følger

[Side 10]

tiden. Det er evig vår over byen på tross av de snøfylte gatene. Det gror.
Red.

I det avisa gikk i trykken, fikk redaktøren høre av
formannen at han skulde lese opp de bidragsydere
som ikke var noen bidragsydere.

Her er de: Frank Svendsen, Tulla Johansen, Egil Sørensen,
Randi Thorsen, Åshild Omre og Birgit Fjeldstad.

Efter hva formannen sa, skal det herefter være kotyme
å lese opp de som bedrar redaktøren.

Red.

Nå er nok mitt mandat,
heldigvis til ende.
Det må og hver soldat,
sin plikt anvende,
når opdrag blir pålagt,
da er han ei forsagt.
Og når jeg som redaktør,
et ønske håpe, tør;
jeg ikke var non sjuofførr.

Red: Rolf Henrik Semb. II Rg.